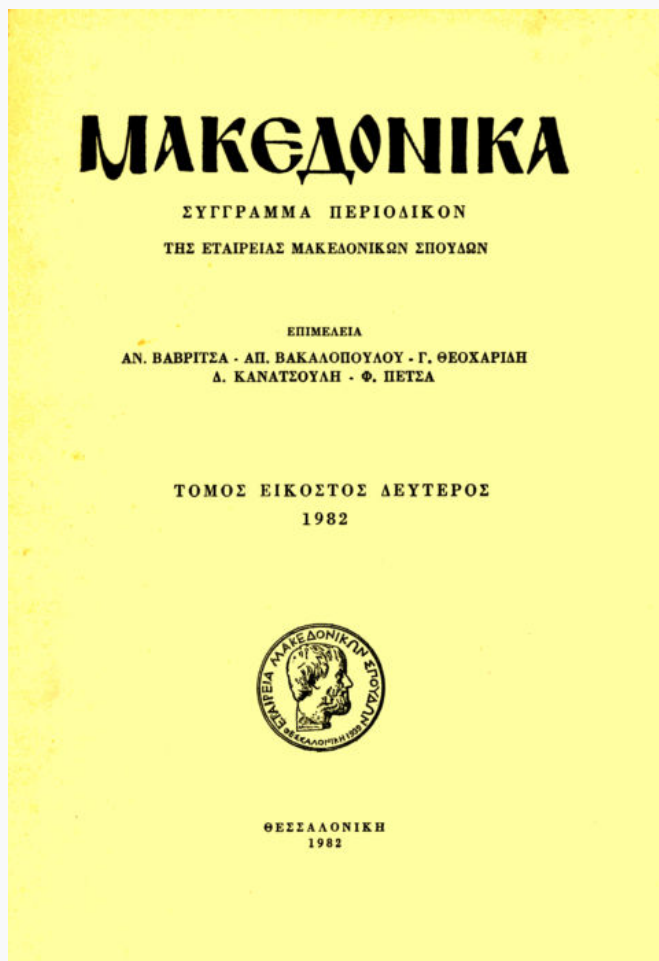

Μακεδονικά

Τόμ. 22, Αρ. 1 (1982)

Ιστορικά στοιχεία για την οικογένεια Άββοτ της Θεσσαλονίκης στο έργο "η στρατιωτική ζωή εν Ελλάδι"

Απόστολος Ε. Βακαλόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.522](https://doi.org/10.12681/makedonika.522)

Copyright © 2014, Απόστολος Ε. Βακαλόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βακαλόπουλος Α. Ε. (1982). Ιστορικά στοιχεία για την οικογένεια Άββοτ της Θεσσαλονίκης στο έργο "η στρατιωτική ζωή εν Ελλάδι". *Μακεδονικά*, 22(1), 214–221. <https://doi.org/10.12681/makedonika.522>

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ABBOT ΤΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΤΟ ΕΡΓΟ «Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ»

Διαβάζοντας τη «Στρατιωτική ζωή εν Ἑλλάδι», τὸ δημοσιευμένο χειρόγραφο Ἑλληνα ὑπαξιωματικοῦ, τοῦ Ἑρρίκου Σκράδη (ἴσως ψευδώνυμο), ποὺ ἐκδόθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Βραΐλα τῆς Ρουμανίας στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Χ. Δημοπούλου στὰ 1870 καὶ τελευταῖα στὰ 1977 μὲ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ φίλου συναδέλφου Mario Vitti, παρασύρθηκα ἄθελά μου ἀπὸ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴ φυσικότητα τοῦ ὕφους τοῦ συγγραφέα καὶ τὸν ἀκολούθησα, αἰχμάλωτος τῆς ἀφηγήσεώς του, σὲ ὅλες του τὶς περιπέτειες. Πολλὰ θὰ εἶχε βέβαια νὰ πεῖ ὁ ἱστορικὸς γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου καὶ ὡς ἱστορικῆς πηγῆς ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ἐπιμέρους γεγονότων, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἀναπαράσταση γενικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στὴν Ἑλλάδα. Πάντως κατὰ τὴν ἀνάγνωση εἶχα στὸ μυαλό μου τὴν παρατήρηση, ποὺ ἔκαμε ὁ Vitti, σὲ κεῖνο τὸ σημεῖο τῆς Εἰσαγωγῆς του, στὴ σ. θ', ὅπου ἐξετάζει ἂν ὑπάρχει σχέση ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ποὺ ἀφηγεῖται ὁ συγγραφέας καὶ ἥρωας τοῦ βιβλίου—ἐθελοντῆς ὑπαξιωματικὸς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ—καὶ στὴν πραγματικότητα, «ἔστω καὶ ἂν ἔχει ἀλλάξει τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει κάποια πιθανότητα ν' ἀναγνωριστοῦν». Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ πειρασμὸς ἑνὸς ἀπλοῦ ἀναγνώστη τοῦ θελκτικοῦ αὐτοῦ ἀφηγήματος, ὁ ὁποῖος τυχαίνει νὰ εἶναι καὶ ἱστορικὸς τοῦ νέου ἑλληνισμοῦ, ἦταν ἐπόμενο νὰ ἐξάψει τὴ φαντασία καὶ τὴν ἐρευνητικότητά του. Ὑπάρχουν ἄραγε πυρῆνες ἀλήθειας σὲ ὀρισμένα σημεῖα μέσα στὴν ἀφήγησή του, περιστατικά ποὺ ἀφηγεῖται ὁ Κωνσταντινουπολίτης συγγραφέας, ὁ γαλουχημένος μὲ τὴ Μεγάλη Ἰδέα ἀπὸ τοὺς πατριῶτες δασκάλους τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς; Καὶ ὡς ποῦ φθάνει ἡ εἰλικρίνεια αὐτοῦ τοῦ νέου, ποὺ φλογισμένος ἀπὸ πατριωτισμὸ ταξιδεύει στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ ὑπηρετήσει στὸν ἑλληνικὸ στρατό;

Καὶ νὰ ποῦ διαβάζοντας τὸ βιβλίο σκίρτησα ἀπὸ χαρὰ νομίζοντας πὼς κατὶ βρήκα, κατὶ γνωστὸ ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς μου ἐνασχολήσεις. Καὶ συγκεκριμένα: μέσα στὴν ἀφήγησή τοῦ ἡρώα μας ὑπάρχει ἡ «Ἱστορία τοῦ Μανώλη», ἕνα ἐπεισόδιο «παρέμβλητο», ὅπως σωστά τὸ χαρακτηρίζει ὁ Vitti (σ. μδ'), τὸ ὁποῖο, μολοντὶ ξένο, χωρὶς κανένα στενὸ δεσμὸ μὲ τὴν αὐτοβιογραφία του, ὥστόσο ἀποτελεῖ πρόκληση πρὸς ἐξιχνίαση, πρὸς ἀνεύρεση τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ ὑποστρώματος, γιὰτὶ πραγματικὰ κρύβει—ἔστω καὶ μὲ

πλαστά λίγο ἢ πολὺ ὀνόματα—μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ σκηνικὸ ἔχει τὸν μακεδονικὸ χῶρο καὶ πιδ συγκεκριμένα τὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ Μανόλης εἶναι ἓνας τύπος φτωχοῦ νέου, πού, ἂν καὶ ἀμόρφωτος, κατορθώνει νὰ πιαστεῖ ἀπὸ κάπου καὶ φιλοδοξεῖ ἔπειτα μὲ κάποια ἀπάτῃ νὰ ἀνεβεῖ στὰ ψηλότερα οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ στρώματα τῆς μακεδονικῆς πρωτεύουσας. Ἀλλά, γιὰ νὰ προχωρήσουμε στὴν ἔρευνα, ἀπαραίτητο εἶναι νὰ ἐπαναλάβουμε μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία του, διερευνώντας ταυτόχρονα καὶ τὶς σχέσεις τῶν διαφόρων περιστατικῶν τῆς μὲ τὴν πραγματικότητα.

Ὁ συγγραφέας τῆς «Στρατιωτικῆς ζωῆς», συνυπηρετοῦσε μὲ ἓνα συνάδελφό του, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀλύτρωτη Ἑλλάδα, τὸν Μανόλη ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε ποτὲ τύχει ὥς τότε ν' ἀποκτήσει στενότερες σχέσεις. Ὁ Μανόλης ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντά του μὲ ἀκρίβεια, χωρὶς δυσφορία καὶ χωρὶς μεμψιμοιρία, ἀλλὰ ἦταν μελαγχολικὸς, ἀπέφευγε τὴ συναναστροφή μὲ τοὺς συναδέλφους του καὶ γενικὰ παρουσίαζε ἓνα ἀλλόκοτο χαρακτήρα, σὰ νὰ ἔκρυβε κάτι, ἓνα μυστικόν. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, ὁ τόσο παράξενος καὶ σιωπηλός, ἔλυσε ὥστόσο κάποια μέρα τὴ γλώσσα του, ὅταν σὲ μιὰ μετακίνηση τῆς μονάδας του στὴν Ἀταλάντη ἔτυχε νὰ μοιραστεῖ μὲ τὸν συγγραφέα τὸ ἴδιο κατάλυμα καὶ τὸ ἴδιο γεῦμα. Τὸ καλὸ κρασί τὸν ἔκανε ν' ἀνοίξει τὴν καρδιά του στὸν συνάδελφό του. Τοῦ εἶπε λοιπὸν πὼς ὁ πατέρας του, ὁ κύρ Γιώργης, ἦταν Καρπενησιώτης πού εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὴ Θεσσαλονίκη, πληροφορία πού πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινή, γιατί τὸ γεγονός τῆς ἐγκαταστάσεως Καρπενησιωτῶν καὶ Ἀγραφιωτῶν στὴν πόλιν τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ στὰ περίχωρά της δὲν ἦταν ξένο πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ στὴν περιοχὴ τῶν Ἀγράφων ἡ ληστεία ἀποτελοῦσε ἐπὶ αἰῶνες ἐνδημικὴ ἀρρώστια καὶ ἀνάγκαζε πολλοὺς κατοίκους τῆς ν' ἀποδημοῦν σὲ ἄλλα μέρη τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας¹. Ὁ κύρ Γιώργης δὲν φρόντισε νὰ μάθει γράμματα στὰ παιδιά του, 3 ἀγόρια καὶ 2 κορίτσια, ἀλλ' αὐτὰ μόνα τους τὰ ἔμαθαν, ὅπως μπόρεσαν. Ἔτσι ὁ Μανόλης, πού στὰ δεκαπέντε του χρόνια ἔγινε τσιμπουκτσῆς τοῦ δεσποτῆ, τὰ διδάχτηκε ἀπὸ τὸν καφετζῆ του. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ δύο χρόνια, ὅταν ἦλθε νέος δεσπότης ἀπὸ τὴ Σμίτη (ἀσφαλῶς ὁ συγγραφέας ἐννοεῖ τὴ Νικομήδεια, τουρκ. *Ismi*), ἔφερε ἀπ' ἐκεῖ ὅλους τοὺς δικούς του ἀνθρώπους κι ἔτσι ὁ Μανόλης βρέθηκε χωρὶς δουλειά. Τότε ἔκαμε τὴ γνωριμία ἐνὸς Ἀγγλου πού «πέσας τίς ἡξεῖρει πὼς εἰς τὴν Θεσσαλονίκη» συνεργαζόταν μὲ τοὺς Ἑβραίους, ἔκα-

1. Βλ. Ἀνωνύμου, Ἱστορικὰ σημειώματα, ΔΙΕΕ 2 (1885-1886) 111-112. Βλ. καὶ Ἀ. π. Ε. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, Θεσσαλονίκη 1976, τ. 2, ἐκδ. Β', σ. 426, τ. 4, σ. 205. Τοῦ αὐτοῦ, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας, 1354-1833, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 143.

νε μιὰ μικρὴ περιουσία καὶ πήρε γυναίκα μιὰ Ναουσαία, μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε δύο ἀγόρια, τὸν Τζάρλ καὶ τὸν Τζάκ. Καὶ ὅταν ὁ πατέρας του πέθανε, τοὺς ἄφησε τῇ φιλίᾳ τῶν Ἑβραίων, 6 ἀσημένια κουτάλια καὶ μιὰ σκλάβα Μεσολογγίτισσα, ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσει στὸ παζάρι τῆς Θεσσαλονίκης τὸν καιρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Μέσα ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτὲς τὶς τρομερὰ ἀλλοιωμένες, δὲν δυσκολεύεται ὁ ἱστορικὸς τῆς Μακε-

Εἰκ. 1. Ὁ Barthélemy Edward Ἀββὸτ

δονίας καὶ γενικὰ τοῦ νεώτερου ἑλληνισμοῦ νὰ διακρίνει τὴ γνωστὴ οἰκογένεια τῆς Θεσσαλονίκης Abbot, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Barthélemy Edward Abbot (βλ. εἰκ. 1), ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει στὴ Θεσσαλονίκη στὰ 1771 προερχόμενος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη¹. Ἐκεῖ, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἀγγλὸς περιηγητὴς Daniel Edward Clarke ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὰ 1805 ἢ 1806², διατηροῦσε, ὁ μεγαλύτερος ἴσως ἀδελφός του, ἐμπορικὸ οἶκο, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει καὶ πολλὰς φορὲς εἶχε ἐπισκεφθεῖ. Ὁ Barthélemy,

1. Βλ. Ἀγγελικῆς Β. Μεταλλινοῦ (Τσιώμου), Παλαιὰ Θεσσαλονίκη. Εἰκονογραφημένη Θεσσαλονίκη, ἄ.ἔ., 1, σ. 170.

2. Travels in Various Countries of Europe, Asia and Africa, London 1816, Part the Second, Section the Third, σ. 346.

πρὶν ἔλθει στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴ Θεσσαλονίκη, εἶχε κάνει 13 χρόνια στὴ βόρεια Μ. Ἀσία, πιθανὸν σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἐλληνικὲς πόλεις τῆς περιοχῆς, ἴσως ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἐκεῖ εἶχε παντρευθεῖ Μικρασιάτισσα γυναίκα¹. Ἐχοντας λοιπὸν ὑπόψη μας τὰ ἀκριβῆ αὐτὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα βλέπουμε ὅτι ὁ Ἀγγλος ἔμπορος Barthelemy Edward Abbot δὲν ἦταν «κάποιος» ποὺ ἀπέκτησε κάποια «μικρὰν κατάστασιν» οὔτε καὶ παντρεύθηκε Ναουσαία, ἀλλὰ Μικρασιάτισσα. Ὁ Clarke τὸν παρουσιάζει στὰ 1805-1806 ἐπιφανῆ Εὐρωπαῖο, «Gentleman», ποὺ τὸν ὀνόμαζαν πατέρα τῆς Levant Company στὴ Θεσσαλονίκη, τῆς παγκόσμια γνωστῆς ἀγγλικῆς ἀποικιακῆς ἐταιρείας ποὺ ἔδρα εἶχε τὸ Λονδίνο. Ἐπομένως τὰ ἀναφερόμενα ὅτι ἀπέκτησε «μικρὰν κατάστασιν» ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἐργασία τῶν Ἑβραίων φορτωτῶν καὶ ἐκφορτωτῶν, δηλαδὴ τῶν ἀχθοφόρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἀπόλυτα σωστά. Πιθανὸν ὅμως συνεργαζόμενος μὲ τὸν ἀδελφὸ του καὶ ἀντιπροσωπεύοντας τὴν Levant Company νὰ κέρδιζε χρήματα χρησιμοποιοῦντας τοὺς Ἑβραίους γιὰ τὸ φόρτωμα ἢ ξεφόρτωμα τῶν караβιῶν.

Ἀκόμη πιὸ ἀνακριβῆ εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ δίνει ὁ Μανόλης γιὰ τοὺς γιοὺς τοῦ Barthelemy, τὸν Τζάρλ καὶ τὸν Τζάκ. Ἡ παλιὰ Σαλονικιά Ἀγγελικὴ Μεταλλينوῦ-Τσιώμου, ποὺ δημοσίευσε ὀρισμένες φωτογραφίες τῶν μελῶν τῆς οἰκογένειας Abbot καὶ μᾶς ἔδωσε ἰσχνὲς εἰδήσεις γιὰ τὰ μέλη τῆς, γράφει ὅτι ὁ γενάρχης τοῦ κλάδου τῆς Θεσσαλονικῆς εἶχε ἓνα μόνο γιό, τὸν Φρειδερίκο καὶ αὐτὸς πάλι 9 ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πρῶτος ἦταν ὁ Ροβέρτος (Μπάμπης) καὶ δεύτερος ὁ Τζῶν (Τζέκης, βλ. εἰκ. 2), ποὺ τὸ ὄνομά του μοιάζει κάπως μὲ τὸ Τζάκ τῆς «ἱστορίας τοῦ Μανόλη». Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημεῖο ἀκριβεῖς καὶ πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογένεια Abbot μᾶς δίνει τὸ τελευταῖο δημοσιευμένο ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο Βακαλόπουλο γαλλικὸ χειρόγραφο τοῦ Frère Rodriguez ποὺ ἀπὸ τὸ 1888-1942 δίδασκε γαλλικὰ στὴ Σχολὴ τῶν Frères de la Congrégation de Saint Français De La Salle. Ὁ συγγραφέας τοῦ χειρογράφου δὲν μιλεῖ καθόλου γιὰ τὸν Barthelemy οὔτε καὶ γιὰ τὸν γιό του Φρειδερίκο, ἀλλ' ἀρχίζει τὴν ἱστορία τῶν Abbot ἀπὸ τὸ 1825, ὅταν ὁ Τζέκης—καὶ ὄχι ὁ Τζάρλ—εἶχε τὴν ἰδέα νὰ κάνει τὸ ἐμπόριο τῶν βδελλῶν², ὅπως γράφει καὶ ὁ Σκράδης. Αὐτὸς ὁ Τζέκης ἢ Τζάρλ πῆρε στὴν ὑπηρεσία του τὸν ἄνεργο Μανόλη, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἐρωτεύεται τὴ μοναχοκόρη τοῦ προστάτη του, κλέβει τὰ διαμαντικά

1. Βλ. Henry Holland, *Travels in the Ionian Isles, Albania, Thessaly, Macedonia, etc., during the Years 1812 and 1813*, London 1815, σ. 312. Βλ. καὶ Constantin A. Vavalopoulos, *Contribution à l'histoire de la colonie européenne de Thessalonique vers la fin du XVIIIe siècle*, «Μακεδονικά» 12 (1972) 190-191.

2. Βλ. Constantin A. Vavalopoulos, *ε.ά.*, 12 (1972) 183 κ.έ.

της και προσπαθεῖ νὰ τὴν πείσει νὰ τὸν ἀκολουθήσει, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔρχεται πρὸς συνάντησίν του καὶ ἔτσι ὁ Μανόλης φεύγει στὴν Καβάλα καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες καταλήγει στὴ Λαμία καὶ κατατάσσεται στὸν ἑλληνικὸ στρατό, στὸν ἴδιο λόχο, ὅπου ὑπηρετοῦσε καὶ ὁ συγγραφέας. Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἱστορία τοῦ Μανόλη» ποὺ πλέκεται παρενθετικά μέσα στὸ ἔργο του ὡς τὸ ἔνατο κεφάλαιο, τὸ τελευταῖο τοῦ πρώτου τόμου (σ. 100-108).

Εἰκ. 2. Ὁ Τζῶν (Τζέκης) Ἀββὸς

Ὅτι οἱ ταυτισμοὶ ποὺ ἔκανα παραπάνω εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ἀνταποκρίνονται σὲ πραγματικὰ γεγονότα, παρὰ τὶς ἀλλοιώσεις ποὺ ἔγιναν εἴτε ἀπὸ αὐθαίρετες διαστρεβλώσεις καὶ συγκαλύψεις τοῦ Μανόλη εἴτε καὶ ἀπὸ μυθοπλαστικὴ διάθεση ἢ καὶ ἀπὸ ἀδυναμία τῆς μνήμης τοῦ συγγραφέα νὰ συγκρατήσει τὶς λεπτομέρειες ἀσήμαντων γι' αὐτὸν γεγονότων, ἐπαληθεύονται καὶ ἀπὸ μιὰ ἄλλη χαρακτηριστικὴ μαρτυρία τοῦ ἔργου, ὅπου γράφονται τὰ ἑξῆς. «Δέκα ἔτη μετὰ ταῦτα (ἀφότου δηλαδὴ ὁ Τζᾶρλ πήρε τὸ φερμάνι γιὰ τὴν ἄδεια τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν βδελλῶν στὴν περιοχὴ τῆς Θεσσαλονίκης) ἔκτιζε μέγαρον μαρμάρινον εἰς τὴν πόλιν (Θεσσαλονίκην), σταύλους εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ ἐξήντα ἵππους καὶ ἐδάνειζεν εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν δέκα ἑκατομμύρια γρόσια» (σ. 102). Ὡστε, ἂν οἱ πληροφορίες τοῦ Μανόλη ἔχουν κάποια ἀληθοφάνεια, πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὴν ἀρχὴ τῆς

ιστορίας, την ύπαρξη του μεγάρου στη Θεσσαλονίκη και την εξοχική του κατοικία με τους στάβλους σε μία από τις εξοχές της. Πότε όμως έγιναν αυτά; "Αν λάβουμε υπόψη την πληροφορία του γαλλικού χειρογράφου ότι ο Τζέκης "Αμποτ άρχισε το έμποριο των βδελλών στα 1825, τότε το καλλιμάρμαρο μέγαρό του πρέπει να κτίστηκε γύρω στα 1835 και σύγχρονα ή ίσως λίγο αργότερα ν' άποκτήθηκε ή άγροικία του με τους στάβλους της για 60 άλογα. Καί αν όλα αυτά έχουν ένα πυρήνα αληθείας, πρέπει να έχουν αφήσει ίχνη στην ιστορία της Θεσσαλονίκης. Πραγματικά ή ανάμνηση των παλιών αυτών μεγαλειών της οικογένειας Abbot έχει διασωθεί ζωηρή στην προφορική και γραπτή παράδοση των Θεσσαλονικέων κατοίκων. Συγκεκριμένα οι "Αγγλοι περιηγητές Henry Holland και Daniel Edward Clarke, αλλά και ο Γάλλος πρόξενος στην πόλη του Θερμαϊκού πριν και μετά το 1800 E. M. Cousinéry και τέλος το γαλλικό χειρόγραφο του Père Rodriguez μαζί και ή νεώτερη εργασία της "Αγγελικής Β. Μεταλλινού (Τσιώμου), Παλαιά Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκη ά.έ. passim, μάς δίνουν πλήθος από πληροφορίες, που μπορεί να τις βρεί κανείς αναλυτικά δημοσιευμένες και κριτικά εξελεγμένες στην παραπάνω μελέτη του Κωνσταντίνου Βακαλοπούλου. "Από τις ειδήσεις αυτές μαθαίνουμε ότι ή περίφημη άλλοτε άγροικία των Abbot σώζεται ως σήμερα στη θέση Ρετζίκι, θαυμαστό θέρετρο της παλιάς φραγκολεβαντίνικης παροικίας της Θεσσαλονίκης, και είναι τώρα κτήμα των Frères de la Congrégation de Saint Français De La Salle, όπου έχει μεταφερθεί και έγκατασταθεί πιά μόνιμα το όμώνυμο σχολείο· άκόμη ότι το «μαρμάρων μέγαρον» της Θεσσαλονίκης επίσης διατηρείται στην οδό Φράγκων (που άλλου;) και στέγαζε ως τα τελευταία χρόνια τα Γραφεία του ΙΚΑ (βλ. εικ. 3).

"Αλλά και κάποιο άλλο σημείο της «Ιστορίας του Μανόλη» αναφέρεται σε πραγματικό γεγονός της ζωής του Τζέκη "Αμποτ: ότι ο "Αγγλος έμπορος συντηρούσε σε 5 διάφορες συνοικίες της Θεσσαλονίκης ισάριθμες έρωμένες, σε χωριστά σπίτια με έπιπλα και ύπηρέτριες, και πήγαινε πότε στη μία και πότε στην άλλη (σ. 402). Αυτά τα ίδια, κάπως παραλλαγμένα και αναφερόμενα στον πατέρα του, μνημονεύει ο Γερμανός περιηγητής Karl Braun: ότι είχε δωδεκάδες από έμπορικά καταστήματα και τσιφλίκια· «καί, όπως λένε οί κακές γλώσσες στη Θεσσαλονίκη, σε κάθε τσιφλίκι είχε κι ένα χαρέμι»¹.

"Επομένως από τη μικρή μας αυτή έρευνα, που την ξεκίνησε ή περιέργειά μου για την άνεύρεση του ιστορικού πυρήνα της «Ιστορίας του Μανό-

1. Βλ. Π. Κ. "Ενεπεκίδη, "Η Θεσσαλονίκη στα χρόνια 1875-1912, Θεσσαλονίκη 1981, σ. 61.

λη», πού περιέχεται στή «Στρατιωτική ζωὴ ἐν Ἑλλάδι», διαπιστώνω ὅτι πράγματι ὁ συγγραφέας τῆς πρέπει νὰ γνώρισε κάποιον Θεσσαλονικέα Μανόλη ἢ ἀλλιῶς πὼς ὀνομαζόμενο καὶ ὅτι ἀπ' αὐτόν, τυχοδιωκτικὸ τύπο πὺ κατατάχθηκε στὸν ἐλληνικὸ στρατό, ἔμαθε τὴν ἱστορία του ἢ καλύτερα, ἓνα μέ-

Εἰκ. 3. Τὸ σπίτι τοῦ Τζέκη Ἀββοτ

ρος τῆς «ἱστορίας» του πὺ τὴν ἐπλεξε ἔπειτα κατὰ τρόπο μυθοπλαστικὸ στὸ βιβλίο του «Ἡ στρατιωτικὴ ζωὴ ἐν Ἑλλάδι» πὺ δημοσίευσε ἀργότερα στὰ 1870 στὴ Βραΐλα. Ὑπάρχουν βέβαια μέσα στὴν ἱστορία τοῦ Μανόλη καὶ πολλὲς ἄλλες λεπτομέρειες πὺ ἀφοροῦν τοὺς Abbot, ἀλλ' αὐτὲς ἀποτελοῦν ἄλλα ἐρωτηματικά γιὰ τὸν ἱστορικὸ πὺ θ' ἀσχοληθεῖ μὲ τὴ δράση τῆς οἰκογένειας αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀνέπτυξαν σπουδαία δράση ὡς πράκτορες τῆς Levant Company στὴ Θεσσαλονίκη.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ε. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

RÉSUMÉ

Apostolos Vacalopoulos, Quelques données historiques sur la famille Abbot de Thessalonique dans l'œuvre anonyme «La vie militaire en Grèce».

Dans cet article je m'efforce de dévoiler les vrais noms de quelques personnes, originaires de Thessalonique, qui se cachent sous d'autres noms dans un chapitre d'une autobiographie anonyme qui a paru pour la première fois le siècle passé, en 1870, sous le titre «La vie militaire en Grèce» et dernièrement en 1977 dans une édition critique de mon collègue Mario Vitti. En confrontant les détails donnés dans le chapitre mentionné avec des renseignements historiques contemporains, je démontre que les allusions faites dans cet œuvre se rapportent aux membres de la famille Abbot, établie à Thessalonique, d'origine anglaise et de rite orthodoxe.